

anvendelse overfor en hel kategori af lovforslag. Derimod ville en *vetobestemmelse* efter finsk mønster — så at $\frac{1}{3}$ af folketingets medlemmer kunne kræve et lovforslags endelige vedtagelse udskudt til efter næste valg — sikkert virke ikke så lidt beroligende, og overfor den indvending, at den ville virke forsinkende, kunne man anføre, at den fik betydning alene ved sin eksistens. En tilsvarende bestemmelse havde også været optaget i venstres forslag af 1939, og der kunne næppe være nogen statsretlig hindring for *både* at have folkeafstemning og vetoret. — Stensballe sluttede sit indlæg med nogle udtalelser om den indsigt og erfaring, han i årenes løb havde mødt hos landstingets medlemmer, og han troede ikke, at det nye folketing ville få fuld erstatning for tabet af landstingets medvirken i lovgivningen.

Halfdan Henriksen (KF) betonedede, at de konservative ikke var tilhængere af landstingets bevarelse under de bestående former — 35 års valgretsalders var nu til dags en urimelighed, og den indirekte valg måde havde overlevet sig selv. Men partiets store flertal ville alligevel have foretrukket et *tokammerssystem* med et rigtigning nogenlunde svarende til det, hvorom der i 1939 var enighed mellem socialdemokratiet, det radikale venstre og det konservative folkeparti; og selvom tingenes politiske farve var den samme, ville en drøftelse af samtlige lovforslag i de to ting have været af ikke ringe betydning. En sådan eller en lignende ordning var det imidlertid ikke muligt at gennemføre. Man betragtede fra konservativ side bestemmelserne om *folkeafstemning* som en vis erstatning for tokammerssystemet, omend måske en spinkel erstatning. Det var en sikkerhedsventil overfor en altfor ensidig lovgivning, og de konservative havde lagt afgørende vægt på, at den del af vælgerne, der var i stand til at forkaste et forslag, ikke blev sat højere end 30 pct. — Halfdan Henriksen fandt det naturligt at nævne, at landstinget havde haft en række højt ansete og meget betydende politikere af forskellig politisk farve i sin midte, og at tinget havde øvet en betydningsfuld indsats ikke mindst på rent saglige områder; men de skiftende regeringer havde „sultet“ landstinget, og i mangfoldige tilfælde havde der kun været levnet tinget en eller to dage til behandling af endog særdeles vigtige lovforslag.

P. N. Petersen (*Røyle*) anbefalede på det radikale venstres vegne grundlovsforslaget til velvillig behandling og udtalte ønsket om, at man indenfor det indeværende år kunne nå et resultat af forhandlingerne. Han talte derefter nærmest for egen regning. Når tiden nu var løbet fra landstinget, hang dette sammen med, at *den partipolitiske udvikling* i flere henseender havde taget en retning, der fra et liberalt synspunkt var lidet ønskelig. Den „selvdisciplin“, som var til så uvurderlig styrke for en rigsdagsgruppe, havde ikke været så fremtrædende, som ønskeligt var. Det gjaldt